

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szabó Eszter jogtanácsos által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek,
a dr. Szilágyi Gábor ügyvéd (**jogi képviselő címe**) által képviselt I.rendű alperes neve I. rendű és II.rendű alperes neve II. rendű (mindketten: **alperesek címe**) alperesek ellen, felelősség megállapítása iránt indított perében,
az Egri Törvényszék 2012. május 8. napján kelt, 3.G.20.211/2010/32. számú ítélete ellen, a felperes részéről előterjesztett fellebbezés folytán, a 2012. december 7. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperest az alperesek javára egyetemlegesen terhelő - ügyvédi munkadíjból álló - perköltséget 1.000.000 (Egymillió) forint + áfa összegre leszállítja; egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az egyetemlegesen jogosult alpereseknek 200.000 (Kettőszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az első fokú ítélet alapjául szolgáló tényállás lényege szerint a felperes a **CO Kft.** (a továbbiakban: **CO Kft.**) - amely társaság ügyvezetői az alperesek voltak - 2005. december 23-án folyószámla hitelszerződést, 2008. június 9-én folyószámla hitelszerződést és forgóeszköz finanszírozó hitelszerződést, valamint 2008. január 3-án - forintgarancia kibocsátására - megbízási szerződést kötött. A **CO Kft.** 2009. március 11-én csődeljárást kezdeményezett maga ellen; a Pest Megyei Bíróság a 2009. május 16-án jogerőre emelkedett, **Cspk....** számú végzésével a csődeljárást megszüntette tekintettel arra, hogy a **CO Kft.** 2009. április 16-án felszámolási eljárást kezdeményezett magával szemben. A Heves Megyei Bíróság a 2009. június 12-én jogerőre emelkedett, **Fpk....** számú végzésével megállapította a **CO Kft.**

fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását; a felszámolás kezdő időpontja 2009. június 12. napja, a felszámolási eljárás folyamatban van.

A 2009. február 20-án alapított **CM Zrt.** (a továbbiakban: **CM Zrt.**) 2009. március 6-án került a cégjegyzékbe bejegyzésre. A **CM Zrt.** egyedüli tagja **B.Iné**, aki 20 évig a **CO Kft.**-vel állt munkaviszonyban; a **CM Zrt.** főtevékenysége azonos a **CO Kft.** főtevékenységével. A **CM Zrt.** a **CO Kft.** felszámolási eljárása során - pályázat útján - 103.000.000 forint összegű vételáron megvette a **CO Kft.** vagyontárgyait, továbbá a **CO Kft.** tulajdonát képező ..., ... helyrajzi szám alatti ingatlan 2009. március 12-én 11.000.000 forint összegű vételáron a **CM Zrt.** részére került értékesítésre. A **CO Kft.** vagyona a 2006. évtől folyamatosan csökkent; a társaság a forgóeszközeinek egy részét - a felszámolás kezdő időpontját megelőzően - selejtezte.

A felperes a - 2012. február 8-án érkezett beadványában pontosított - keresetében annak megállapítását kérte a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján, hogy az alperesek a **CO Kft.** fizetéseképtelenségével fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatukat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a **CO Kft.** vagyona legalább 260.000.000 forinttal csökkent, illetve a hitelezők követeléseinek kielégítése megghiúsult. Álláspontja szerint a **CO Kft.** fizetéseképtelenségével fenyegető helyzet 2008. év végén, de legkésőbb a csődeljárás megindításának elhatározásakor, 2009. március 5-én bekövetkezett. Előadta, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a **CO Kft.** tulajdonában állt ..., ... helyrajzi szám alatti - több mint 100.000.000 forint értékű - ingatlan 2009. március 12-én a **CM Zrt.** részére 11.200.000 forint összegű vételáron történt értékesítése, a félkész termékek és termékek állományváltozásként történt leírása, a tárgyi eszközök körében keletkezett hiány, illetve azok „nyomott áron” történt értékesítése következtében a **CO Kft.** vagyona 260.000.000 forinttal csökkent. Hivatkozott arra, hogy a **CO Kft.** vagyontárgyai - az azzal azonos tevékenységet folytató és részben azonos vevői körrel rendelkező - **CM Zrt.** tulajdonába kerültek, így a **CO Kft.** hitelezői követeléseinek kielégítése teljes mértékben megghiúsult. Előadta, hogy az alperesek felelősségét megalapozó konkrét magatartást nem tud megjelölni, mivel a felszámoló mulasztása miatt a **CO Kft.** iratait megtekinteni nem tudta, ezért a felszámoló mulasztása ellen kifogással élt; erre tekintettel kérte a per tárgyalásának felfüggesztését. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontja megállapítására, a **CO Kft.** gazdálkodásának és az alperesek magatartásának vizsgálatára szakértő kirendelését kérte.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a csődeljárás megindítását követően következett be. Arra hivatkoztak, hogy a helyrajzi szám alatti ingatlan értékesítése során a vételár ingatlanforgalmi szakértői vélemény alapján került meghatározásra. Előadták, hogy a vagyoncsökkenés látszólagos, részben selejtezés, illetve a lízingelt vagyontárgyaknak a lízingbe adó részére történt visszaadásának következménye. Álláspontjuk szerint a felperes nem jelölt meg olyan jogellenes magatartást, amellyel a **CO Kft.** vagyonát csökkentették volna vagy a hitelezők teljes kielégítését megghiúsították volna, így a felelősségük nem állapítható meg. Hangsúlyozták, hogy a vagyoncsökkenés ténye nem azonos azzal,

hogyan jogellenes magatartást tanúsítottak. A felperest terhelő bizonyítási kötelezettség körében hivatkoztak a BDT2009. 2169. számú eseti döntésre.

Az elsőfokú bíróság a 2012. május 8-án kelt 32. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította; kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesi jogi képviselő kezeihez 4.406.250 forint perköltséget, megállapította továbbá, hogy ezt meghaladóan az eljárással kapcsolatban felmerült perköltséget a peres felek maguk viselik.

Határozatának indokolásában rögzítette: a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperesek az ügyvezetői feladataikat a fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták el, e jogellenes magatartással okozati összefüggésben a keresetben megjelölt összeggel csökkent a **CO Kft.** vagyona, és a hitelezők követeléseinek kielégítését megghiúsították. A felperes a Pp. 141. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettségének nem tett eleget. Kiemelte, hogy a **CO Kft.** vagyonának csökkenése nem azonos azzal, hogy az alperesek jogellenes magatartást fejtettek ki. Utalt továbbá arra, hogy a per tárgyalása felfüggesztésének a Pp. 152. § (1)-(2) bekezdéseiben rögzített feltételek fennállása hiányában nem volt helye.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a per tárgyalásának felfüggesztése iránti kérelméről határozatot nem hozott, továbbá a szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványának elutasítását nem indokolta; e körben hivatkozott a Pp. 221. § (1) bekezdésére. A felperes másodlagosan az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj mérséklését kérte, mivel álláspontja szerint annak összege eltúlzott. Egyebekben a fellebbezésében lényegében az általa már korábban előadottakat ismételte meg.

Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

A fellebbezés a per fő tárgya tekintetében nem, a perköltség vonatkozásában viszont részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a per fő tárgya tekintetében a tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, arra alapított érdemi döntésével és annak indokolásával a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, azzal a pontosítással, hogy a jelen ügyben - a felszámolási eljárás lefolytatása iránti kérelem benyújtásának időpontjára figyelemmel - a Cstv. 2009. augusztus 31-ig hatályos 33/A. § (1) bekezdése alkalmazandó.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá:

A 2012. április 25-én tartott tárgyalásról készült jegyzőkönyv és az első fokú ítélet alapján az elsőfokú bíróság a felperesnek a per tárgyalása felfüggesztése iránti

kérelme elutasításáról döntött. A Pp. 155. § (3) bekezdése és a 233. § (3) bekezdése b) pontja szerint a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmet elutasító végzés - mint pervezető végzés - ellen fellebbezésnek nincs helye, így azt a Pp. 222. § (1) bekezdése alapján megindokolni sem kell. A Pp. 152. § (2) bekezdése alapján a tárgyalás felfüggesztésére kizárólag abban az esetben kerülhet sor, ha a per eldöntése - egy, már folyamatban lévő polgári eljárás tárgyát képező - előzetes kérdés tisztázása nélkül nem lehetséges.

A felperesnek a szakértői bizonyításra vonatkozó indítvánnyal kapcsolatos fellebbezési észrevételeire figyelemmel hangsúlyozza a Fővárosi Ítéltábla, hogy a szakértőnek nem feladata jogkérdésben történő szakvélemény kialakítása; a szakértői bizonyítás nem irányulhat a keresetet megalapozó tények - így az alperesek jogellenes magatartásának - felderítésére, azokat a Pp. 121. § (1) bekezdésének c) pontja alapján a felperesnek kell megjelölnie.

A fentiek alapján tehát az elsőfokú eljárás során nem történt olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely a Pp. 252. § (2) bekezdése alkalmazását indokoltá tenné.

A felperes a keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperesek a **CO Kft.** fizetésképtelenségével fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatukat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a **CO Kft.** vagyona legalább 260.000.000 forinttal csökkent, illetve a hitelezők követeléseinek kielégítése megghiúsult.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. A Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében a bizonyítás esetleges sikertelenségét a törvény eltérő rendelkezésének hiányában a bizonyításra kötelezett fél terhére kell figyelembe venni.

A Pp. idézett rendelkezéseinek az ilyen perekre történő alkalmazásából az következik, hogy a felperesnek az alperesi felelősség megállapításához a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében előírt feltételek: a társaság vagyonának csökkenése és a hitelezői követelések kielégítésének megghiúsulása, az alperesi jogellenes magatartás és az ezek közötti okozati összefüggés együttes fennállását kellett volna bizonyítania.

A Pp. 3. § (3) bekezdésének utolsó fordulata értelmében a bíróságnak a kereseti kérelem és ellenkérelem korlátai között - az alkalmazásra kerülő anyagi jogszabályok figyelembevételével - tájékoztatnia kell a felperest, hogy a kereseti követelése alapjaként mely tényeket kell bizonyítania.

Az elsőfokú bíróság - a felperes nyilatkozataihoz igazodóan - tájékoztatta a felperest, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek együttes fennállása tekintetében a bizonyítási kötelezettség őt terheli, ezzel a Pp. 3. § (3) bekezdésében meghatározott tájékoztatási kötelezettségének eleget tett.

A Pp. 141. § (2) bekezdése értelmében a bíróság - ha ez a tényállás megállapításához szükséges -, a feleket felhívja nyilatkozataik megtételére és lefolytatja a bizonyítási eljárást. A fél köteles a tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni. A (6) bekezdés alapján, ha a felek

valamelyike tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével alapos ok nélkül késlekedik, és e kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előadásának, előterjesztésének bevárása nélkül határoz.

A rendelkezésre álló iratok alapján helytállóan hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy a felperest több alkalommal felhívta, hogy adja elő a keresete alapjául szolgáló tényeket és ezek bizonyítékait, illetve a bizonyítékokat csatolja, azonban ezt a kötelezettségét a felperes egyik bírói felhívásra sem teljesítette. Az elsőfokú bíróság utalt továbbá a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltakra is, így a felperes tisztában lehetett a bizonyítás esetleges sikertelenségének jogkövetkezményével.

A felperesnek elegendő idő - az első bírói felhívás és az ítélelhozatal között mintegy másfél év - állt rendelkezésére, hogy a bizonyítási kötelezettségének eleget tegyen, mindezek ellenére a felperes nem bizonyította a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősség szükségképpen elemeinek a fennállását, ebben a körben elsődlegesen azt, hogy az alperesek a **CO Kft.** fizetéseképtelenségével fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatukat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, erre vonatkozóan továbbá a felperes konkrét tény egyáltalán nem is adott elő.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése szerint a fél pernyertessége esetére igényelheti, hogy részére a bíróság az ügyvéd munkadíjának és készkiadásainak címén kötelezze a pereszes felet a fél és a képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj, valamint a fél által képviselője részére költségtérítésként megfizetett indokolt készkiadások együttes összegének megfizetésére. A (2) bekezdés akként rendelkezik, az (1) bekezdés alapján megállapított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a pertárgy értékével vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság döntését indokolni köteles. A 3. § (3) bekezdése szerint, ha a perben a pertárgy értéke nem állapítható meg, a munkadíj minden megkezdett tárgyalási óránként, valamint az ügyvédnek a pert megelőző és a peren kívül végzett igazolt tevékenységéért óránként 5.000 forint, de legalább 10.000 forint.

Az adott ügyben az elsőfokú bíróság helyesen értékelte az alperesi ügyvéd tevékenységét, nem vette azonban figyelembe a pertárgy értékét, melynek következtében az ügyvédi munkadíj mértéke eltúlzott.

Az alperesek és a jogi képviselőjük között létrejött megbízási szerződésben kikötött, illetve az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj összegét - a fenti rendelkezésekre figyelemmel - a Fővárosi Ítéltábla mérsékelte.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a felperest az alperesek javára egyetemlegesen terhelő - ügyvédi munkadíjból álló - perköltséget 1.000.000 forint + áfa összegre leszállította, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú perköltségről a bíróság arra figyelemmel döntött, hogy a felperes az elsőfokú ügyvédi munkadíj tárgyában részben pernyertes lett [Pp. 81. § (1) bekezdés]. A per fő tárgya tekintetében a felperes pervesztes lett, ezért a lerótt eljárási illetéket maga viseli.

Budapest, 2012. december 7.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Vuleta Csaba s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)